

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PETE JOHNSON

CUM SĂ-ȚI

PĂRINȚII

Traducere din limba engleză de
SORIN PETRESCU

Ilustrații de
NIKALAS CATLOW

CORINT JUNIOR

Traducere: Sorin Petrescu
Redactare: Adelina Dragomir
Corectură: Rodica Crețu
Tehnoredactare: Lorena Ionică

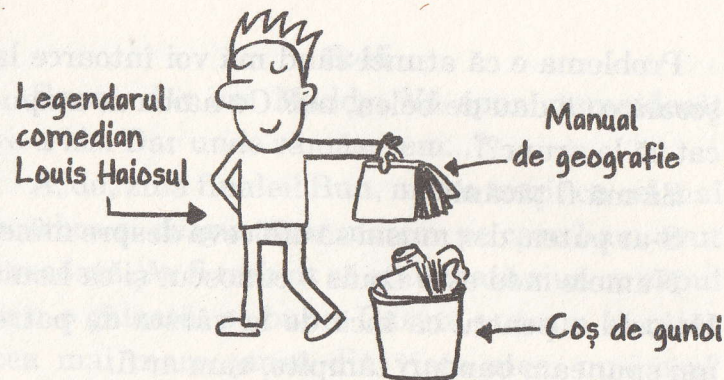
Ilustrații interior: Nikalas Catlow

Pete Johnson, HOW TO UPDATE YOUR PARENTS
Text copyright © 2016 Pete Johnson
Interior artwork © 2016 Nikalas Catlow
All rights reserved.

ISBN 978-973-128-746-1

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin
Editurii CORINT JUNIOR, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

Descrierea CIP poate fi consultată la Biblioteca Națională a României.

CAPITOLUL UNU

Ia o pauză cu școala

Marti, 24 decembrie
(Ajunul Crăciunului)

3:25 p.m.

Tocmai am dat de-a azvârlita cu cartea și cu caietul de Geografie.

Dar să nu te încumeți să ai vreo părere de rău, pentru că ele au sărit la bătaie.

În fiecare zi din vacanța asta de Crăciun au stat tolănite în dormitorul meu, rânjind la tonele de teme pentru acasă pe care trebuie să le fac.

Până azi, când mi s-a pus pata. Așa că le-am aruncat într-un tomberon, alături de un morman de pliculețe de ceai și de ceva foarte maro și groaznic de urât mirositor, care sper că e o supă. Și deja camera mea se simte mai mare, mai fericită.

Problema e că atunci când mă voi întoarce la școală o să dau de belea, nu? Ce naiba m-a apucat să le arunc?!

Să mă fi tăcănit?

S-ar putea, dar musai să afli ceva despre mine.

Numele meu este Louis – cunoscut și ca Louis Haiosul – pentru că încă de la vârsta de patru ani spuneam bancuri tâmpite, cum ar fi:

Ce este verde și aleargă prin pădure?

O turmă de castraveți.

Păi, le făceau pe mătușile mele să chicotească. Și au aprins un vis undeva adânc înlăuntrul meu. Poate că într-o bună zi aș putea deveni comedian. Dar nu m-am apropiat nici măcar cu un milimetru de visul meu până când nu am întâlnit-o pe... Maddy!

Ea este prietena mea. Am fost deja la trei întâlniri. Impresionant, știu!

Dar Maddy este și agentul meu. E doar de vârsta mea (treisprezece), însă cunoaște cu carul treburile showbizului. Și este cea care m-a ajutat să ajung în topul spectacolului de televiziune **Copii cu atitudine**.

Unde am ajuns până în finală. Și, dacă aveam să o câștig, atunci aș fi beneficiat de o jumătate de oră de spectacol numai cu mine! Nu-i de mirare că m-am apucat de treabă și am tot repetat până în ziua cea mare, când... sună mobilul meu!

Trebuie să răspund. Dar revin.

3:45

Scuze, dar era Maddy. Vă spun numaidecât ce-a zis. Dar unde rămăsesem...?

A, da, ziua finalei! Bun, m-am trezit cu cel mai scârbos și dezgustător morcov pe care l-am avut vreodată. Ar fi trebuit să stau toată ziua cu capul într-o găleată, pe bune. Dar nu puteam să ratez cea mai mare șansă din viața mea, nu-i așa? Drept care m-am târât spre studioul de unde spectacolul era transmis în direct și apoi...

Uite un pont pentru tine: dacă ai să ajungi vreodată în finala unui concurs de talente televizat, nu te împletici pe scenă și nu vomita pe prezentator. În primul rând, distragi atenția de la interpretarea ta.

De fapt, nu am avut ocazia să spun nici măcar o glumiță, momentul acela rușinos a devenit viral, iar la școală am căpătat o nouă și minunată poreclă – Grețosul. Timpuri nasoale. Și urăsc să le scot pe gură (scuze, am făcut un soi de glumă). Dar nu m-am dat în stambă. Doar am fugit de acasă, asta a fost tot. Iar Maddy m-a oprit în gară. Avea un mesaj pentru mine de la Poppy.

Poppy a câștigat **Copii cu atitudine**. Ea este o magiciană care nu se împiedică de faptul că e silită să stea într-un scaun cu roțile ca să execute patru scamatorii deodată. Firește că premiul ei a fost un spectacol de o jumătate de

oră doar cu ea, transmis la televizor. Însă i s-a permis să aibă și un invitat.

M-a ales pe mine.

Am înregistrat spectacolul cu câteva zile în urmă. Am avut la dispoziție trei minute, dar aș fi putut sta pe scenă chiar și trei ore. Și am ieșit cu râsul publicului răsunându-mi în urechi. Cel mai tare sunet din toată lumea.

Diseară se dă la televizor, da, ai auzit bine, chiar de Ajun, la ora 5 după-amiază.

Iar Maddy, care, așa cum am spus, știe show-bizul pe de rost, m-a sunat să-mi spună că, și dacă e Ajun, numărul meu este așa de reușit, încât este convinsă că ofertele vor începe să curgă cât ai zice pește. Și voia să se asigure că sunt pregătit pentru asta.

Adică dacă sunt pregătit să fac turul lumii, făcând oamenii să râdă pe oriunde mă vor duce pașii? Păi, tu ce crezi?

Știu că va trebui când și când să mai dau și pe la școală, ca să nu-mi ies din mână. Așa că, atunci când voi avea ceva ore libere între două zboruri, o să dau o tură și pe la ore. Și o să mă asigur că o voi face atunci când nu am Geografia.

4:05 p.m.

Un leu intră într-un restaurant. Se așază și chelnerul îl întreabă dacă vrea să comande un aperitiv.

— Da, aș vrea somon, vă rog, spune leul.

— Și la felul principal? întreabă chelnerul.

Iar leul răspunde:

— La felul principal adu-mi pescarul!

Asta o să fie prima glumă pe care o s-o spun la televizor. În mai puțin de o oră!

4:07 p.m.

Ce obții când încrucișezi o mingiuță cu o gorilă uriașă?

PingPong.

Asta e a doua glumă. (După o glumă lungă alege întotdeauna una scurtă.) Restul, după spectacol.

4:35 p.m.

Maddy vine la mine (stă la trei străzi depărtare). O să urmărească show-ul cu mama, cu tata și cu fratele meu mai mic, Elliot.

Am bătut toba și la tonele de rubedenii ale mele. Plus toți de la școală cu care mă știam. Plus toți pe care-i cunosc pe Facebook... nu am făcut-o ca să mă fudulesc. Dar e un moment istoric, nu-i așa?

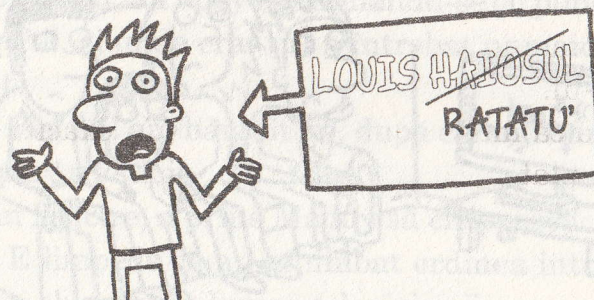
4:40 p.m.

A venit Maddy. Iar mama și tata au insistat ca ea și cu mine să stăm pe locurile principale de pe canapea. Așa că m-am așezat ținându-mi telefonul pe genunchi. Abia aștept să încep să piuie. Mai sunt doar douăzeci de minute și nicio dată nu m-am simțit așa de emoționat.

6:50 p.m.

Maddy tocmai a plecat la ea acasă, iar tu probabil că nu mai ai răbdare să auzi cum a mers show-ul.

Așa că întoarce pagina, ca să vezi exact ce s-a întâmplat.

CAPITOLUL DOI